

OGLINZILE OGLINZII

LUNILE LUNII, scenariu de commedia dell'arte de Liana Ceterchi ● ATF și TEATRUL MIC ● Data reprezentației: 23 martie 1997 ● Regia: Liana Ceterchi ● Decorul: Andreea Mincic ● Costumele: Oana Botez ● Muzica: Dragoș Bozdog, Andreea Mincic, Iulia Topor ● Distribuția: Dana Medeleanu/Ana Scarlat (Flaminia, Vrăjitoarea), Ovidiu Cuncea (Pantalone, Îndrăgostitul), Mihaela Rădescu (Îndrăgostita, Isabella), Dan Zamfirescu (Il Capitano), Liviu Pancu (Arlecchino), Anca Iorga (Colombina).

Commedia dell'arte, deși fenomen unic și irepetabil al istoriei teatrului, se regăsește și la răscrucea teatrului contemporan. Astăzi, apelul la acest gen

renascentist își află motivația în potențialul său coeficient regenerativ pentru teatrul gestual, de exemplu.

De aceea, unei „reconstituiri muzeale” îi este de preferat o reprezentație **à la manière de...**, așa cum și-a propus actrița Liana Ceterchi, actualmente studentă la regie (anul IV, clasa prof. Cătălina Buzoianu). Însăși dubla sa condiție i-a furnizat, probabil, ideea unei meditații pe teme tangente la subiectul enunțat eliptic în foaia-program: „Veneția în Carnaval. Arlecchino sparge Luna. Catastrofă. Veneția, esența apei, e fără apă (è senza aqua); Veneția, esența dragostei, e fără dragoste (è senza amore)...”.

Cadrul scenografic auster, cu valtrapuri iluminate fastuos, sugerează adâncurile memoriei. Simbol arhetipal fundamental, totodată simbol al

cunoașterii conceptuale, Luna funcționează și ca unitate temporală, și ca principiu de clasificare a Lumii, de pe Pământ și de dincolo. În spectacol e figurată și dimensiunea cosmică, și cea intim umană. O fâșie de pânză devine rază de astru influențând prin fire nevăzute (ițele intrigii) subconștientul personajelor, eroi tradiționali ai commediei dell'arte: Arlecchino (Liviu Pancu), diavolesc ingenuu; Colombina (Anca Iorga) cea isteasă; belicosul Capitano (Dan Zamfirescu); Îndrăgostitul (Ovidiu Cuncea) suav și Îndrăgostita (Mihaela Rădescu) siderată, aceiași ultimi doi actori fiind deopotrivă infatuatul Pantalone și nefericita Isabella. Acest nume, ca și cel al protagonistei, sunt împrumutate de la persoane reale, două celebre actrițe ale secolului XVI, Isabella Andreini și Flaminia Aretino. Se punctează astfel, discret dar ferm, însăși rațiunea acestei evocări, menite să amintească ponderea în reprezentația scenică a actorului-creator.

Dana Medeleanu izbutește o performanță deosebită în chip de Zagna, femeia-bufon săvârșind năstrușnice ghidușii, doar aparent superficiale. De altfel, eroina poartă întreaga încărcătură filosofică a acestei ingenioase meditații vivace asupra măiestriei histrionului cu două fețe, cu personalități contrastante, reflectate însă de aceeași individualitate pe cât de energică, pe atât de flexibilă. Un tricou bicolor și grima în alb-negru secționează simbolic trupul actriței, investită și cu rol de „vrăjitoare”. Partitura e deținută și de Ana Scarlat, aflată într-o excelentă formă, probată și în scenele de ansamblu, veritabile intermezzo-uri.

Forța magiei scenice e susținută – la vedere! – și de doi tineri muzicieri executând armonioase acorduri, dar și hazoase onomatopee.

Zidurile, pietele, canalele Veneției se animă, chiar dacă proporțiile lor sunt miniaturale, dictate de minusculele machete de carton ce străjuiesc imaginea Apei, deopotrivă liant și dizolvant al legăturilor de suflet etern perisabile.

Mai puțin inspirată în materie de costum și mască (autoare: Oana Botez), rafinata stilizare și inventiva esențializare atinge culminația printr-un banal artificiu de recuzită vestimentară: o carte-obiect, purtată pe cap. Intelligent disimulat, un omagiu adus petrarchismului, indirect egocentrismului histrionic ce se oglindește mereu în oglinzile de peste veac.

IRINA COROIU

Imagine din Lunile Lunii la Teatrul Mic (regia: Liana Ceterchi)

